

Arrest

nr. 205 551 van 20 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Regentschapsstraat 4
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 oktober 2017 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE LANGE, die *loco* advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam in België aan op 12 januari 2010 en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 16 september 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 18 augustus 2015 richtte verzoeker zich tot de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) met het verzoek om zijn naam en geboortedatum aan te passen.

1.4. Op 22 mei 2017 werd verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) om deze nieuwe elementen toe te lichten.

1.5. Op 31 augustus 2017 werd een beslissing genomen tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

verklaarde afkomstig te zijn van het dorp Keish Qala, behorende tot Sheikhan en de provincie Ninewa (Centraal- Irak). Vanaf 2000 zou u samen met uw vriend S. een autogarage gehad hebben aan het Sheikhankruispunt. Op 24 december 2009 zouden jullie door onbekende, Arabisch sprekende, mannen benaderd zijn geweest om een auto met explosieven uit te rusten zodat deze later in de buurt van Amerikanen tot ontploffing gebracht zou kunnen worden. Jullie zouden dit hebben geweigerd en het aan de politie gemeld hebben. Twee dagen later, op 26 december 2009, werd S. echter doodgeschoten, vermoedelijk door dezelfde onbekende mannen. Op 29 december 2009 vond u bij u in de garage een brief die blijkbaar afkomstig was van terroristen en waarin stond dat u niet meer moest terugkeren naar de garage. Vervolgens zou u op 2 januari 2010 Irak verlaten hebben en via Turkije naar België gereisd zijn. U zou hier op 12 januari 2010 zijn aangekomen en dezelfde dag nog een asielaanvraag hebben ingediend.

In het kader van deze asielaanvraag werd u op 20 juli 2010 gehoord door het Commissariaat-generaal (CGVS) en ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van de dreigbrief, een kopie van het politieattest waarin uw verklaringen na de dood op S. staan vermeld en drie foto's waarop onder andere uzelf en S. te zien zijn aan het werk in een garage.

Op 16 september 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hoewel er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielaanvraag, werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omdat er een situatie van veralgemeend geweld heerste in de provincie Ninewa, waar u verklaarde steeds in Keish Qala, Sheikhan, gewoond te hebben tot uw vertrek uit het land op 2 januari 2009.

Nadat u het subsidiaire beschermingsstatuut werd toegekend, legde u op 18 augustus 2015 uw paspoort voor op de Dienst Vreemdelingenzaken om uw naam en geboortedatum aan te passen. Volgens het door u voorgelegde paspoort bent u geboren op 10 oktober 1986 en dit in Dohuk, gegevens die verschillen van hetgeen u verklaarde tijdens uw asielaanvraag in 2010. Verder bleek ook dat u met dit paspoort teruggekeerd was naar Irak en u zowel van 4 januari 2015 tot 25 januari 2015 als van 8 april 2015 tot 28 april 2015 in Iraaks Koerdistan verbleven had.

Op 22 mei 2017 werd u door het CGVS opgeroepen om deze nieuwe elementen toe te lichten. Tijdens dit gehoor verklaarde u in 2013 een Iraaks paspoort aangevraagd te hebben op de Iraakse ambassade in Den Haag, Nederland, omdat u dit nodig had voor de aanpassing van uw geboortedatum. Ook verklaarde u dat uw ouders na de komst van 'daesh' in 2014 gevlucht waren naar Domiz, nabij Dohuk. U zou in totaal drie keer zijn teruggekeerd naar Irak, dit voor de behandeling van uw zieke vader, waarbij u altijd in Erbil, Dohuk en Domiz verbleef. Op 27 september 2016 keerde u voor een laatste keer terug naar Irak en bleef u er 22 à 23 dagen. Op 11 of 15 oktober 2016 zou uw vader zijn overleden. Tijdens uw gehoor legde u een kopie van uw identiteitskaart voor en nadien bezorgde u het CGVS ook nog een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vader en moeder, de overlijdensakte van uw vader, een ontheemdenbewijs van uw moeder en een kopie van uw paspoort en een kopie van enkele visa uit het paspoort van uw vader.

B. Motivering

Niettegenstaande u op 16 september 2010 de status van subsidiaire bescherming werd toegekend, moet deze heden worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de

vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.

Welnu, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat u uw paspoort op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) voorlegde ter aanpassing van uw naam en geboortedatum. Waar u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS beweerde geboren en afkomstig te zijn uit Sheikhan, provincie Ninewa (Centraal-Irak), blijkt dat op het door u voorgelegde paspoort Dohuk (gelegen in de noordelijke KRG-zone) aangegeven staat als uw geboorteplaats. Omwille van dit nieuw element werd u opgeroepen voor een nieuw gehoor op het CGVS ten einde uw verkregen subsidiair beschermingsstatuut te heronderzoeken. Na dit gehoor en na analyse van de elementen aanwezig in uw dossier, blijkt dat uw statuut moet worden ingetrokken. Er zijn namelijk ernstige twijfels gerezen omtrent uw werkelijke herkomst en verblijfplaats(en) voor uw vertrek uit uw land.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat het paspoort dat u op de DVZ voorlegde ter aanpassing van uw naam en geboortedatum, en dat werd uitgegeven op 30 oktober 2014, niet Sheikhan maar wel Dohuk, Noord-Irak, vermeldt als uw geboorteplaats (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Hiermee geconfronteerd beweert u dat u voor het aanvragen van uw paspoort op de Iraakse ambassade in Den Haag een kopie van uw identiteitskaart en een volmacht van uw moeder nodig had, waarop haar identiteitsgegevens staan en zij bevestigt dat u haar zoon bent. Omdat deze volmacht werd opgesteld in Domiz, dat behoort tot Dohuk, werd Dohuk volgens u automatisch als geboorteplaats op uw paspoort vermeld (CGVS, p. 5-6 en 13). Desalniettemin zou op uw identiteitskaart Sheikhan wel vermeld staan als uw geboorteplaats. Dat Dohuk enkel en alleen op uw paspoort wordt vermeld als geboorteplaats omdat de volmacht van uw moeder opgesteld zou zijn in Dohuk, is hoegenaamd niet geloofwaardig. Indien u daadwerkelijk in Sheikhan, provincie Ninewa, bent geboren en aldaar geregistreerd zou zijn geweest bij uw geboorte, is het bijzonder onwaarschijnlijk dat deze verandering in uw identiteitsgegevens op uw paspoort enkel en alleen zou kunnen gebeuren omdat uw moeder een volmacht in Dohuk heeft laten opstellen. De plaats waar de volmacht afgeleverd zou zijn doet immers niets af aan de geboorteplaats waarmee u in het bevolkingsregister geregistreerd zou staan. Het CGVS kan dan ook niet anders dan vaststellen dat u leugenachtige verklaringen aflegt omtrent uw paspoort en dat de gegevens die op uw huidig paspoort staan duiden op uw daadwerkelijke geboorteplaats en herkomst, in casu Dohuk, gelegen in Iraaks Koerdistan. Hetgeen deze vaststelling verder onderschrijft is het gegeven dat u noch de originele volmacht noch een kopie hiervan kan voorleggen op het CGVS.

Hiernaast kan er aan de hand van de stempels in uw paspoort ook afgeleid worden dat u van 4 januari tot 25 januari 2015 en van 8 april 2015 tot 28 april 2015 naar Iraaks Koerdistan (KRG-zone) reisde. U verklaarde in totaal drie keer te zijn teruggekeerd naar Irak, waarbij u op 27 september 2016 een laatste keer zou zijn teruggekeerd naar Irak en dit gedurende 22 à 23 dagen (CGVS, p. 9). Tijdens uw gehoor op het CGVS werd u gevraagd uw vliegtuigtickets voor te leggen om uw reizen naar Irak te staven, hetgeen u enkele dagen na het gehoor op het CGVS ook deed. Uit de door u voorgelegde vliegtuigtickets blijkt echter dat u ook van 7 oktober 2015 tot 3 november 2015 en van 3 juli 2016 tot 1 augustus 2016 naar Iraaks Koerdistan bent gereisd (zie kopie van de tickets in de groene map van het administratief dossier), reizen die u tijdens uw gehoor op het CGVS nochtans niet vermeld had. Uit voorgaande kan dus afgeleid worden dat u na het verkrijgen van uw subsidiair beschermingsstatuut in 2010 geen drie, zoals u zelf beweert, maar wel minstens vijf keer naar Iraaks Koerdistan bent teruggereisd. Bovenstaande vaststellingen wijzen erop dat u bewust getracht heeft om het CGVS te misleiden over uw reizen naar Irak door bepaalde essentiële informatie achter te houden en bedrieglijke verklaringen af te leggen.

Daarenboven lijkt het er ook op dat u uw paspoort en reizen naar Irak verborgen trachtte te houden voor de Belgische autoriteiten. Zo is het vooreerst opvallend dat u uw paspoort aangevraagd en bekomen hebt via de Iraakse ambassade in Den Haag, Nederland, en niet op de Iraakse ambassade in Brussel, België. Als verklaring hiervoor beweert u dat de Iraakse ambassade in Brussel geen paspoorten aflevert (CGVS, p. 4-5). Uit objectieve informatie die teruggevonden kon worden blijkt echter dat de Iraakse ambassade in Brussel wél Iraakse paspoorten aflevert (zie administratief dossier). Dat u desondanks toch uw paspoort aangevraagd had in Nederland, doet vermoeden dat u uw paspoortaanvraag verborgen trachtte te houden voor de Belgische autoriteiten. Hiernaast is het ook bijzonder opmerkelijk dat u voor uw reizen naar Irak nooit het vliegtuig genomen heeft vanuit België, maar u wel altijd vanuit één van de Belgische buurlanden vertrokken bent (CGVS, p. 9, 14-15). Andermaal doet dit het vermoeden rijzen dat u de Belgische autoriteiten trachtte te omzeilen. Bovenstaande elementen lijken er dus op te wijzen dat u het aanvragen van uw paspoort en

uw terugkeer naar Irak probeerde te verbergen voor de Belgische autoriteiten. Het toont bovendien aan dat u doelbewust verzaakt aan de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust. Het toont aan dat u de bevoegde instanties tracht te verhinderen een zicht te krijgen op uw werkelijke (verblijfs)situatie in uw land van herkomst.

Voorts beweert u telkens naar Irak te zijn teruggekeerd voor de behandeling van uw zieke vader (CGVS, p. 9-11, 14 en 16). Er kunnen echter ook de nodige vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid hiervan. Zo geeft u aan op 27 september 2016 een laatste keer naar Irak te zijn gereisd om uw vader nog éénmaal te zien en om zijn begrafenis bij te wonen. In dit kader verklaart u ook dat uw vader op 11 of 15 oktober 2016 overleden is aan longkanker (CGVS, p. 9). Niet alleen is het bevreemdend dat u, die speciaal voor uw vader terugkeerde naar Irak, niet eenduidig kan zeggen wanneer uw vader precies overleden is en u hierbij twijfelt tussen 2 data. Bovendien kan er worden vastgesteld dat uw verklaringen over het overlijden van uw vader niet stroken met de informatie uit de door u voorgelegde overlijdensakte van uw vader. Waar u verklaarde dat uw vader overleden was in oktober 2015, staat in de overlijdensakte duidelijk vermeld dat uw vader reeds op 29 maart 2015 (!) overleden is. Dit toont aan dat u ook over het overlijden van uw vader bedrieglijke verklaringen aflegt. Uit bovenstaande informatie kan derhalve afgeleid worden dat u na het overlijden van uw vader op 29 maart 2015, zoals geregistreerd staat in de door u voorlegde overlijdensakte, nog minstens vier keer naar Iraaks Koerdistan gereisd bent, nl. in april en oktober 2015 en juli en september 2016. Hierbij dient geconcludeerd te worden dat uw bewering dat u telkens naar Irak terugreisde voor de behandeling van uw zieke vader volstrekt ongeloofwaardig is en dat u niet alleen bedrieglijke verklaringen aflegde over het aantal keer dat u naar Irak terugreisde, maar dat u het CGVS ook trachtte te misleiden over de beweegredenen en/of de motieven voor uw reizen naar Iraaks Koerdistan. De vaststelling dat u bedrieglijke verklaringen aflegt, informatie achterhoudt en het CGVS tracht te misleiden over uw terugkeer naar Irak, doet niet enkel de nodige vragen rijzen bij uw algemene geloofwaardigheid, het toont bovendien aan dat u doelbewust verzaakt aan de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust. Het toont aan dat u de bevoegde instanties tracht te verhinderen een zicht te krijgen op uw werkelijke herkomst en (verblijfs)situatie in uw land van herkomst.

De vaststelling dat u het CGVS tracht te misleiden over uw terugkeer naar Irak, dat vervolgens op uw paspoort Dohuk, Noord-Irak, staat aangegeven als uw geboorteplaats en dat u meermaals naar de regio van Dohuk reisde, doet zeer sterke vermoedens rijzen dat uw daadwerkelijke herkomst niet in Sheikhan, provincie Ninewa, maar wel in Dohuk en Iraaks Koerdistan ligt. Dat u telkens gedurende een periode van minstens 20 dagen naar Iraaks Koerdistan reisde en u er altijd in de regio van Dohuk verbleef (CGVS, p. 9, 14-16), toont bovendien aan dat u een relatie heeft met de regio en u er ook duurzaam kan verblijven.

Bovenstaand vermoeden wordt verder versterkt door informatie die via uw Facebookpagina teruggevonden kon worden (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier). Wanneer er op basis van uw Facebookpagina gekeken wordt naar de 'vind-ik-leuks' van uw foto's op Facebook of naar foto's van anderen die u zelf leuk vindt of waarop u reageert, valt op dat van de personen met wie u op Facebook interactie heeft een groot deel bij hun publieke plaatsbepaling aangeeft afkomstig te zijn uit Duhok, Iraaks Koerdistan (zie administratief dossier). Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat uw vriendennetwerk op Facebook voornamelijk bestaat uit personen afkomstig van of verblijvende in Duhok, Iraaks Koerdistan. Deze conclusie doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende herkomst uit Keish Qala/Sheikhan, provincie Ninewa, en doet nogmaals sterk vermoeden dat u afkomstig bent uit Dohuk, Iraaks Koerdistan, hetgeen eveneens op uw paspoort vermeld staat als uw geboorteplaats.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, blijkt dat uw subsidiaire beschermingsstatus u destijds werd toegekend op grond van door u verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen over uw herkomst, die doorslaggevend geweest zijn voor het toekennen van uw beschermingsstatuut.

Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat u bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. Hierdoor is de geloofwaardigheid van uw verklaringen, waarop het CGVS zich baseerde voor het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus op fundamentele wijze ondermijnd. Het CGVS kan geen geloof meer hechten aan uw beweerde herkomst uit Keish Qala/Sheikhan, provincie Ninewa, en heeft daarentegen sterke vermoedens dat u afkomstig bent uit Dohuk, Noord-Irak, waardoor de eerder aan u toegekende subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken.

Het CGVS wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren en om zich een beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. De medewerkingsplicht vereist van een asielzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, herkomst, leefwereld en asielrelaas en dit vanaf de aanvang van de procedure. Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Wat betreft uw identiteitskaart, de nationaliteitsbewijzen van uw vader en moeder en het ontheemdenbewijs van uw moeder dient opgemerkt te worden dat het hier enkel kopieën, én dus geen originele stukken betreft. Daar het enkel kopieën betreft, kan de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet worden nagegaan. Kopieën zijn gemakkelijk manipuleerbaar en deze documenten kunnen bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt. Aldus dragen deze documenten geen bewijswaarde. Wat betreft de originele geboorteakte die u voorlegt dient opgemerkt te worden dat dit document de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Sheikhan niet kan herstellen aangezien documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw herkomst uit Sheikhan, volstaat dit document op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw herkomst te herstellen. Hierbij dient bovendien nog aan toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude"). De bewijswaarde hiervan is dus gering. De overige door u voorgelegde documenten, nl. de vliegtickets en de kopieën van de Iraanse visa van uw vader daterende uit 2011, tonen enkel uw vluchten naar Irak en de Iraanse visa van uw vader aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Er zijn geen indicaties dat u in de Koerdische Autonome Regio (KAR) - waartoe Dohuk behoort - een reëel risico op ernstige schade loopt. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien bovenstaande vaststellingen inzake uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de KAR te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export ende inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande kan dan ook worden opgemaakt dat er in uw hoofde geen sprake meer is van een reëel risico op ernstige schade conform artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en wordt bijgevolg de eerder aan u toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"ENIG MIDDEL

A. Geschonden bepalingen

- Artikel 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 55/5/1 §2,2° en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;
 - Artikel 3 van het EVRM (Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955) ;
 - Artikel 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 ;
- Materiële motiveringsplicht ;
- Zorgvuldigheidsbeginsel ;
 - Verbod van willekeur

B. Bestreden beslissing en motieven

De bestreden beslissing stelt dat zij steunend op artikel 55/5/1 §2,2° van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker intrekt. Voor wat betreft de motieven daartoe verwijst verzoeker naar de bestreden beslissing (stuk 1).

C. Grieven

1. Artikel 4 8/2 van de Vreemdelingenwet stelt dat "Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden".

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet stelt dat De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

§ 2. Daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève moeten

a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van

a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld inclusief seksueel geweld;

b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;

c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;

d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;

e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire

dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;

f) daden van genderspecifieke of kind specifieke aard.

§ 3. [Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.]

§ 4. Bij de beoordeling van de gronden van vervolging moet rekening worden gehouden met volgende elementen

a) het begrip "ras" omvat onder meer de aspecten huidskleur afkomst of het behoren tot een bepaalde etnische groep;

b) het begrip "godsdienst" omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald;

c) het begrip "nationaliteit" is niet beperkt tot staatsburgerschap of het ontbreken daarvan, maar omvat onder meer ook het behoren tot een groep die wordt bepaald door zijn culturele, etnische of linguïstische identiteit, door een gemeenschappelijke geografische of politieke oorsprong of door verwantschap met de bevolking van een andere staat;

d) een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele

integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;

[- de groep, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft. Seksuele gerichtheid omvat geen handelingen die volgens het Belgische recht als strafbaar worden beschouwd. Er wordt terdege rekening gehouden met genderaspecten, waaronder genderidentiteit, wanneer moet worden vastgesteld of iemand tot een bepaalde sociale groep behoort of wanneer een kenmerk van een dergelijke groep wordt geïdentificeerd;]

e) het begrip "politieke overtuiging" houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden.

§ 5. Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven".

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stelt dat "§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet stelt dat "De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan

a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat "Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen".

Artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet stelt dat "De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd

1° om aan de vreemdeling bedoeld in artikel 53, de vluchtelingenstatus, in de zin van artikel 48/3, te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, toe te kennen of weigeren toe te kennen;

2° om de aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen,

ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4;

3° om de vluchtelingenstatus in hoofde van de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 49, § '1, 6°, te bevestigen of weigeren te bevestigen;

4° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3, en 55/5, op te heffen;

5° om de vreemdeling bedoeld in artikel 53 van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten op basis van de artikelen 55/2 en artikel 55/4;

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die, op grond van de artikelen 55/2 en 55/4, uitgesloten had moeten zijn;

7° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest;

8° om aan de vluchtelingen en de staatlozen de documenten te verstrekken welke bedoeld zijn in artikel 25 van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève, op 28 juli 1951, en in artikel 25 van het Verdrag betreffende de status van staatlozen, ondertekend te New-York, op 28 september 1954.

De in de punten 1° tot 7° bedoelde beslissingen worden met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak.

De in het eerste lid, 2°, bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijf werkdagen "

Artikel 3 van het EVRM stelt dat "

Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. "

Art. 27 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt:

^ 1 De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen :

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond geslacht en leeftijd teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat het CGVS een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat het CGVS de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

5. Het is duidelijk dat "gegronde vrees voor vervolging" inhoudt dat de vluchteling tegelijkertijd een "vrees" (subjectief element) moet hebben en dat het over een "gegronde" vrees moet gaan (objectief element). De persoon moet een vrees koesteren. Dit wordt onder meer bepaald door de persoonlijkheid van het individu : de ene zal vlugger vrees koesteren dan de andere, de psychologische reacties van

twee personen zullen in identieke omstandigheden niet steeds dezelfde zijn. Dit heeft invloed op de vraag hoe snel iemand zal beslissen zijn land te verlaten : indien iemand hiermee lang wacht na de laatste daad van vervolging, kan dit te maken hebben met zijn persoonlijkheid. De vrees moet ook redelijk zijn, d.w.z. kunnen verklaard worden door een aantal subjectieve gegevens : de algemene toestand in het land van herkomst, het lot van familieleden of andere personen in een gelijkaardige situatie enz. Het objectief element primeert.

In onderhavig geval koestert verzoeker een gegronde vrees dat hij zal worden vervolgd omwille van zijn problemen in Irak.

De vervolging moet een zekere ernst, een zekere zwaarte vertonen : een persoon die omwille van een probleem van geringe omvang zijn land verlaat, kan niet als vluchteling erkend worden. Het moet gaan om een risico voor zijn leven of zijn vrijheid, of een grove schending van de mensenrechten. Daarenboven dient te worden bemerkt dat er geen absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land was gebleven. Het volstaat dat er een redelijke kans is dat de vervolging zal plaatshebben (Het Amerikaans Hooggerechtshof stelde in een principiële beslissing van 9 maart 1987, inzake INS v. C. FONESCA, dat "een gegronde vrees voor vervolging" aanwezig kan zijn, zelfs indien de kans dat de vluchteling vervolgd wordt in geval van terugkeer, minder van 50% bedraagt).

Zelfs indien er niet met absolute zekerheid zou kunnen worden vastgesteld -quod non- dat verzoeker in Irak zou worden vermoord of zou worden aangehouden, dan nog dient op zijn minst te worden vastgesteld dat verzoeker een redelijke kans heeft dat deze vervolging plaats zal vinden.

De status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan de vreemdeling ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst of, in het geval van een staatloze, naar het land gaat waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, een reëel risico loopt op ernstige schade, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wil stellen. Aldus moeten er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij, in geval van terugkeer, een reëel risico loopt op ernstige schade, en hij kan of wil zich niet door zijn land laten beschermen.

Het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming wordt in principe toegekend aan asielzoekers die aantonen dat zij bij terugkeer naar hun land (in de toekomst dus) zouden kunnen worden vervolgd of dat zij ernstige schade zouden kunnen lopen. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet keert de bewijslast om voor asielzoekers die in het verleden reeds werden vervolgd, ernstige schade hebben geleden of daarmee werden bedreigd. Het CGVS moet in dat geval een beschermingsstatuut toekennen (resp. vluchteling of subsidiaire bescherming), tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. Dit artikel sluit de mogelijkheid niet uit om bescherming toe te kennen indien er sprake is van zeer ernstige trauma's bij de asielzoeker, zelfs als de omstandigheden die hem ertoe hebben aangezet zijn land te verlaten verdwenen of gewijzigd zijn. Het gaat dan om asielzoekers die een bijzonder sterke vrees koesteren ten gevolge van uiterst ernstige vervolgingen in het verleden. Aldus, kunnen we besluiten dat indien een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, wordt dit beschouwd als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaakt. In dit geval is het aan de verwerende partij (het CGVS) om te bewijzen dat er redenen bestaan om aan te nemen dat deze vervolging of deze ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvV 28 mei 2010, nr. 44 192; RvV 25 juni 2010, nr. 45 444; RvV 5 augustus 2010, nr. 47 037) .

Het gebruik van de begrippen "zwaarwegende gronden" en "reëel risico" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stuurt aan op een individueel onderzoek van de concrete situatie waarin de betrokkene zich bevindt. De aanvraag van de subsidiaire bescherming kan niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in zijn land van herkomst, maar moet enig verband met zijn persoon tonen, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele dreiging vereist (RvV 16 november 2009, nr. 34 245; RvV 27 april 2010, nr. 42 444). Dit vloeit tevens voort uit een interpretatie van het begrip "reëel risico" naar analogie met de maatstaf die het EHRM hanteert bij de beoordeling van artikel 3 EVRM, waardoor niet alleen rekening dient te worden gehouden met wat gekend is over de situatie in het land van herkomst van de asielzoeker doch ook met diens persoonlijke situatie.

In principe dient de vervolging zijn oorzaak te vinden in redenen die te maken hebben met ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde groep of de politieke overtuiging. Voorts dient te worden bemerkt dat de vervolging rechtstreeks of onrechtstreeks kan zijn.

Onrechtstreeks is ze wanneer de vervolging uitgaat van particulieren.

Er wordt steeds nagegaan of de aangevoerde vervolgingen verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, ongeacht of het gaat om familiaal geweld (RvV 9 maart 2 010-, nr. 3 9 969; RvV 19 maart 2 010, nr. 40 530), seksueel geweld (RvV 11 januari 2011, nr. 36 856) of inbreuken die onder het gemeen recht vallen (RvV 16 februari 2010, nr. 38 798; RvV 5 augustus 2010, nr. 47 009; RvV 12 augustus 2010, nr. 47 219) . In het kader van de beoordeling van het gegronde karakter van verzoekers vrees voor vervolging is het niet belangrijk of hij daadwerkelijk het kenmerk gekoppeld aan ras, geloof, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging bezit dat de oorzaak van de vervolging is (RvV 21 april 2010, nr. 42 086; RvV 20 mei 2010, nr. 43 563).

6. Bij het onderzoek ten gronde ligt de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker. Maar meestal zal deze geen tastbare bewijzen kunnen tonen. Daarom moeten de ondervrager en de asielzoeker alle pertinente feiten vaststellen en beoordelen. In bepaalde gevallen komt het aan de overheid toe om alle beschikbare middelen aan te wenden om de nodige bewijzen te verzamelen. Indien deze niet gevonden kunnen worden, wordt aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund.(RvV 4 december 2009, nr. 35 347; RvV 5 januari 2 010, nr. 36 655; RvV 28 januari 2010, nr. 37 798; RvV 11 februari 2010, nr. 38 612; RvV 12 februari 2010, nr. 38 685; RvV 19 april 2010, nr. 41 835). Om de geloofwaardigheid van een asielzoeker te beoordelen, dient rekening te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, o.m. zijn opleiding, zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en de psychologische stoornissen. Het is bijgevolg duidelijk dat om het bestaan van een reden van vrees voor vervolging of van een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen na te gaan, dienen de voorzienbare gevolgen van de terugkeer van de verzoeker naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit of, indien deze niet kan worden bepaald, naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, te worden onderzocht (RvV 24 juni 2010, nr. 45 396).

Het is duidelijk dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas de bevoegde overheid niet ontslaan van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (RvV nr. 70 321 van 22 november 2011; RvV nr. 73 836 van 24 januari 2012) .

Er dient te worden bemerkt dat in vele asioldossiers het CGVS de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade blijft steken op de geloofwaardigheid van de asielzoeker. Het CGVS stelt in die gevallen dat de asielzoeker geen reëel zicht biedt op zijn herkomst, zijn verblijfssituatie en de problemen die daaruit voortvloeien. (F. VOGELAAR, "Protection gap : over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties", T.Vreemd. 2013, p. 55).

Onjuiste verklaringen zijn op zichzelf geen reden om de aanvraag te weigeren. Dergelijke verklaringen moeten worden beoordeeld gelet op de omstandigheden eigen aan de zaak. Er bestaan bij het CGVS geen procedureregels met betrekking tot het verslag van het gehoor; er bestaat dan ook geen enkele waarborg dat de nota's die door de ambtenaar genomen zijn, betrouwbaar zijn; indien bijgevolg de asielzoeker de inhoud van die nota's (over een bepaalde tegenstrijdigheid) op een nauwkeurige en geloofwaardige manier betwist, kan het verslag op dit punt niet tegen hem gebruikt worden. Het feit dat een gegeven tijdens een verhoor vermeld wordt en tijdens een ander verhoor niet, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid; niet alle gevallen van weglating van gegevens mogen ertoe leiden dat de goede trouw van de asielzoeker in vraag wordt gesteld.

*De beoordeling van de geloofwaardigheid moet focussen op de meest relevante elementen van de asielaanvraag met betrekking tot de gegronde vrees voor vervolging en/of het reële risico op ernstige schade. De vragen met betrekking tot de geloofwaardigheid moeten erop gericht zijn om vast te stellen of een asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn. Slechts tegenstrijdigheden en inconsistenties in verband met de kern van het asielrelaas zouden tot ongeloofwaardigheid moeten leiden. (F. VOGELAAR, "Protection gap : over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties", T.Vreemd. 2013, p. 57) Tegenstrijdigheden in verband met minder relevante details van het asielrelaas hoeven niet tot de ongeloofwaardigheid van de asielzoeker te leiden (G. GOODWIN-GILL, *The Refugee in International Law*, Oxford, Oxford University Press, 2007, p. 54 9; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Cambridge University Press, 2005, p. 85). Ook het EHRM heeft aangenomen dat verklaringen*

van een asielzoeker inconsistent mogen zijn. Zelfs een gedeelte van het relaas mag ongeloofwaardig worden geacht (T. SPIJKERBOER, "Subsidiarity and Arguability : the European Court of Human Rights Case law on Judicial Review in Asylum Cases", *International Journal of Refugee Law* 2009, volume 21, number 1, p. 59; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, nr. 2345/02, § 50-56). In sommige gevallen focust het CGVS bij de beoordeling van de geloofwaardigheid voornamelijk op de minder relevante details van het asielrelaas. Daarenboven focust het CGVS in vele gevallen zich zelfs volledig op de minder relevante details, zoals de reisroute, geografische kennis van de regio van afkomst of irrelevante data ver in het verleden. Op basis van tegenstrijdige en inconsistente verklaringen over de minder belangrijke details en op basis van een gebrek aan bewijs acht het CGVS een asielzoeker vervolgens ongeloofwaardig (F. VOGELAAR, "Protection gap : over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties", *T.Vreemd*. 2013, p. 57).

Er dient te worden opgemerkt dat in de hypothese van ontbreken van geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoeker, dat dit niet betekent dat men zich niet de vraag moet stellen of het bestaan van een vrees voor vervolging of van een risico op ernstige schade kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden (Jaarverslag RvV 2009-2010, p. 74).

In voorliggende zaak is de bestreden beslissing ervan uit gegaan dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is, maar het CGVS stelt zich niet de vraag of het bestaan van een vrees voor vervolging kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden.

Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd - quod non -, op zijn minst dient er te worden vastgesteld dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn.

Er is geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is.

Verder dient te worden opgemerkt dat het CGVS een actieve samenwerkingsplicht heeft met de verzoeker. De bewijslast in asielzaken is volgens UNHCR een gedeelde taak (UNHCR, Richtlijn over bewijslast, § 6). Het Hof van Justitie stelt over de bewijslast dat " Indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procédure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker" (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M./Ierland, § 66) . Verder neemt ook het EHRM aan dat er een bepaalde onderzoeksplicht rust op de asielinstanties. Dit komt zeer duidelijk tot uiting in de recente uitspraak van het EHRM in de zaak Singh en anderen tegen België (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11, Singh en anderen/België).

De beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas is slechts een onderdeel van de vaststelling van een EVRM- risico. Ondanks het feit dat het CGVS poogt ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker vast te stellen, kunnen elementen daaruit nog steeds leiden tot een EVRM-schending (EHRM in de zaak Said tegen Nederland en EHRM in de zaak FH tegen Zweden) . De bewijslast rust dus niet enkel op de asielzoekers. Ook het CGVS dient dus de aangebrachte feiten mee vast te stellen. Onder meer door het verzamelen van relevante herkomstlandeninformatie in de individuele zaken.

De bewijsstandaard in asielrecht ligt lager dan in andere rechtstakken. Feiten dienen niet met stellige zekerheid maar met mate van waarschijnlijkheid bewezen worden, wat dus ruimte voor twijfel toelaat. Een belangrijk principe in het asielrecht is dat twijfel in het voordeel van de asielzoeker speelt. Het CGVS dient bij de beoordeling van de verklaringen niet overtuigd te zijn van alle beweringen. Van zodra het de verklaringen over het algemeen als coherent en plausibel bestempelt, dan moet het voordeel van de twijfel verleend worden aan de asielzoekers.(UNHCR, Richtlijn over bewijslast, §3) .

Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van asielzoekers is het belangrijk rekening te houden met de context waarbinnen de asielaanvraag wordt gesteld.

Hieruit volgt dat het CGVS niet alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen heeft geanalyseerd en niet heeft onderzocht of verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen

worden. Bovendien heeft het CGVS de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, de daden waaraan zij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen, niet onderzocht en ook niet de vraag of hij sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.

Verzoeker hekelt het feit dat het CGVS de geloofwaardigheid over het bekomen van het paspoort in vraag stelt. Zo heeft verzoeker weddekelijk over het paspoort kunnen beschikken door gebruik te maken van een volmacht die werd uitgegeven door zijn moeder en waarbij er bepaalde administratieve vergissingen optraden omtrent zijn geboorteplaats die wel degelijk Sheikan is en niet Dohuk. Dat dit verkeerd werd weergegeven op een bepaald document doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker wel degelijk uit Sheikan afkomstig is en niet uit Dohuk, een en ander valt te verklaren uit de administratie die niet met een Westerse bril kan worden bekeken. Verzoeker legt bovendien tastbare elementen en documenten voor die zijn afkomst uit Sheikan bewijzen en die het CGVS zomaar naast zich neerlegt en derhalve de bewijskracht ervan miskent.

et de situatie van verzoeker en leefde zich niet in.

Verzoeker verkeerde verder in een situatie van overmacht waarbij hij zijn zieke vader moest gaan bezoeken vooraleer deze laatste heen ging.

Indien verzoeker naar Irak zou moeten terugkeren zou hij in een geïsoleerde situatie terechtkomen, verzoeker verblijft immers reeds sedert januari 2010.

Wat bijzonder frappant is dat het CGVS haar beslissing die er destijds heeft toe geleid om aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen niet in vraag stelt noch gerevalueerd. Zij stelt geenszins dat de redenen die destijds tot de erkenning hebben geleid niet meer relevant zouden zijn. Hieruit moet worden afgeleid dat deze redenen nog steeds gegrond zijn om de subsidiaire beschermingsstatus status te handhaven. Indien dit niet het geval zou zijn, dan had het CGVS haar evaluatie minstens opnieuw moeten maken en moeten motiveren dat deze redenen niet langer recht zouden geven op een vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus - quod non - hetgeen zij niet gedaan niet heeft. Minstens heeft het CGVS hierdoor niet voldaan aan haar onderzoeksplicht en diende zij de redenen tot asiel te herevalueren.

Verder meent verzoeker dat zijn reisfaciliteiten noch zijn facebookactiviteiten doorslaggevend kunnen zijn voor een afkomst uit Dohuk door het CGVS te kunnen staven. Bovendien wordt er geen individuele veiligheidsanalyse over Dohuk gemaakt waarover het CGVS onterecht meent dat verzoeker vandaar afkomstig zou zijn noch wordt er hem gevraagd naar zijn individuele situatie aldaar hetgeen het CGVS indien ze meent dat hij van ginds afkomstig zou zijn quod non op zijn minst had moeten uitoefenen.

Over de situatie in Irak moet het volgende worden opgemerkt (Fod Buitenlandse zaken):

De veiligheidssituatie in Irak is en blijft onzeker en uiterst gevaarlijk voor alle reizigers. De gevechten in het noorden en het westen, de interventie van de internationale coalitie tegen de terreurgroep IS/Daesh en de dreiging van een uitbreiding van het geweld naar Bagdad zorgen ervoor dat de situatie er erg onzeker en gespannen is. Het risico van aanslagen en banditisme blijft erg hoog. De provincies Anbar en Ninawah zijn absoluut te mijden. Ook de Betwiste Gebieden (provincies Diyala, Salah al-Din, Tameem en Nineva), en de Sjiietische provincies Kerbala, Babylon en Wassit worden met de regelmaat van de klok opgeschrikt door aanslagen en zijn dus te mijden.

De Koerdische provincies in het noorden en de zuidelijke provincies Najaf, Muthannar Qadisiya, Di-Qhar, Missan en Basra zijn steeds erg onstabiel.

Ingevolge de politieke en communautaire tegenstellingen zijn er demonstraties in heel Irak. Dit gaat soms gepaard met geweld en de spanningen lopen verder op. Deelname aan of aanwezigheid op deze manifestaties is te allen tijde te vermijden.

In het hele land blijft een hoog risico bestaan op ontvoering, zonder onderscheid in nationaliteit. Buitenlanders zijn een specifiek doelwit voor ontvoeringen met financieel of politiek oogmerk. Er is ook een verhoogd risico op overvallen en diefstal door misdaadbendes. Verder zijn er risico's verbonden aan de aanwezigheid van mijnen en aan voortdurende militaire operaties.

Bovendien dient over de situatie in Irak het volgende te worden vastgesteld:

- (http://www.ecoi.net/local_link/314056/438527_en.html):

(...)

- (<http://www.trust.org/item/20151026123425-usojj>):

(...)

http://www.ecoi.net/local_link/312781/437067_en.html :

(...)

2. - Iraq :

http://www.ecoi.net/file_upload/4543_1444385956_deutschland-bundesamt-fuer-migration-und-fluechtlinge-briefing-notes-05-10-2015-englisch.pdf :

(...)

3. - Iraq

http://www.ecoi.net/file_upload/4543_1441960602_deutschland-bundesamt-fuer-migration-und-fluechtlinge-briefing-notes-07-09-2015-englisch.pdf:

(...)

- Amnesty International : violence à l'encontre de sunnites
(<https://www.amnesty.org/en/latest/news/2015/06/a-deadly-spiral-of-sectarian-violence-a-year-on-from-is-onslaught-on-iraq/>) :

(...)

- UN Security Council, Fourth report of the Secretary-General pursuant to paragraph 1 of resolution 2233 (2015), 5 July 2016, S/2016/592, available at:

<http://www.refworld.org/docid/5784de404.html> [accessed 14 July 2016]:

Uit het bovenstaande volgt dat de situatie in Irak van dergelijke aard is dat verzoeker er een ernstig risico loopt voor zijn leven of om er mishandeld te worden en dient derhalve als vluchteling te worden erkend, op zijn minst moet hem de subsidiaire bescherming worden toegekend. Verzoeker terugsturen naar Irak zou zijn rechten onder artikel 3 van het EVRM schenden. Bovendien is het voor verzoeker eveneens onmogelijk om zich te hervestigen in Irak.

8. De bestreden beslissing is bijgevolg niet van die aard dat de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus niet, op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugzaam."

2.1.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2. Beoordeling van beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus

2.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker in de uiteenzetting van het middel tal van rechtsregels aanvoert en deze citeert of theoretisch duidt in het middel. Vervolgens houdt hij een extensief theoretisch betoog met betrekking tot de wijze van onderzoek van een verzoek om internationale bescherming en de bewijslast. Deze uiteenzetting wordt in het middel in grote mate beperkt tot een theoretische uiteenzetting. De Raad herinnert er aan dat onder de "*uiteenzetting van een middel*" zoals vereist door artikel 39/69, §1, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), wordt begrepen: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden beslissing wordt geschonden (zie onder meer RvS nr. 221.842 van 20 december 2012). Ondanks een uitgebreide theoretische uiteenzetting worden de in deze uiteenzetting verbonden rechtsregels niet verbonden aan verzoekers concrete grieven. Hij betreft aldus deze theoretische uiteenzetting niet concreet op de bestreden beslissing en legt niet uit hoe de aangevoerde rechtsregels door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing werden geschonden. Verzoeker kan het niet aan de Raad overlaten om uit zijn uiteenzetting een middel te distilleren (RvS nr. 190.271 van 9 februari 2009). In de mate verzoekers uiteenzetting niet wordt betrokken op de bestreden beslissing, is het middel dan ook niet ontvankelijk.

Daarnaast moet ook worden opgemerkt dat in de mate het middel er toe strekt verzoeker te doen erkennen als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, het evenmin kan worden betrokken op de bestreden beslissing. Op 16 september 2010 werd door het CGVS geweigerd verzoeker als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, te erkennen en werd hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Deze beslissing is immers definitief geworden en is vreemd aan het huidige beroep. De thans bestreden beslissing is gesteund op artikel 55/5/1, §2, 2°, van vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt. In de mate het middel er toe strekt verzoeker te doen erkennen als vluchteling in de zin van genoemd artikel 48/3, is het niet ontvankelijk.

Gelet op de hoger geschetste devolutieve werking van het beroep, wordt het middel hierna wel verder onderzocht in het licht van verzoekers daadwerkelijke grieven ten aanzien van de bestreden beslissing.

2.2.2. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS beweerde geboren en afkomstig te zijn uit Sheikhan, provincie Ninewa (Centraal-Irak), terwijl uit het paspoort dat hij thans voorlegt blijkt dat hij in werkelijkheid in Dohuk (gelegen in de noordelijke KRG-zone) geboren is. Verzoeker werd opnieuw opgeroepen teneinde het verkregen subsidiair beschermingsstatuut te heronderzoeken. Het CGVS besloot vervolgens verzoekers subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op grond van de volgende motieven:

(i) het paspoort dat verzoeker op de DVZ voorlegde ter aanpassing van zijn naam en geboortedatum, uitgegeven op 30 oktober 2014, vermeldt niet Sheikhan, maar wel Dohuk, Noord-Irak, als geboorteplaats (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Hiermee geconfronteerd verklaart hij dat hij voor het aanvragen van het paspoort op de Iraakse ambassade in Den Haag een kopie van zijn identiteitskaart en een volmacht van zijn moeder nodig had, waarop haar identiteitsgegevens staan en zij bevestigt dat hij haar zoon is. Omdat deze volmacht werd opgesteld in Domiz, dat behoort tot Dohuk, zou Dohuk automatisch als geboorteplaats op het paspoort vermeld zijn (CGVS, p. 5-6 en 13). Op zijn identiteitskaart zou Sheikhan wel vermeld staan als geboorteplaats. Dat Dohuk enkel en alleen op het paspoort wordt vermeld als geboorteplaats omdat de volmacht van zijn moeder werd opgesteld in Dohuk, is niet geloofwaardig. Indien verzoeker werkelijk in Sheikhan, provincie Ninewa, is geboren en daar geregistreerd werd, is het bijzonder onwaarschijnlijk dat deze wijziging van zijn identiteitsgegevens op het paspoort plaatsvond omdat zijn moeder een volmacht in Dohuk liet opstellen. De plaats waar de volmacht werd afgeleverd heeft geen invloed op de registratie van de geboorteplaats in het bevolkingsregister. Er wordt dan ook besloten dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegt omtrent zijn paspoort en dat de gegevens op het huidige paspoort de daadwerkelijke geboorteplaats en herkomst aanduiden, *in casu* Dohuk, in Iraaks Koerdistan. Deze vaststelling wordt verder bevestigd doordat verzoeker noch de originele volmacht, noch een kopie hiervan kan voorleggen.

(ii) uit de stempels in het paspoort blijkt dat verzoeker van 4 januari 2015 tot 25 januari 2015 en van 8 april 2015 tot 28 april 2015 naar Iraaks Koerdistan (KRG-zone) reisde. Hij verklaarde in totaal drie keer te zijn teruggekeerd naar Irak, de laatste keer op 27 september 2016 gedurende 22 à 23 dagen (CGVS, p. 9). Uit verzoekers vliegtuigtickets blijkt echter dat hij ook van 7 oktober 2015 tot 3 november 2015 en van 3 juli 2016 tot 1 augustus 2016 naar Iraaks Koerdistan is gereisd (zie kopie van de tickets in de groene map van het administratief dossier), wat hij tijdens het gehoor op het CGVS niet vermeldde. Hieruit blijkt dat verzoeker na het verkrijgen van het subsidiair beschermingsstatuut in 2010 niet drie, zoals hij voorhoudt, maar minstens vijf keer naar Iraaks Koerdistan reisde. Hieruit blijkt dat verzoeker bewust getracht heeft om het CGVS te misleiden over zijn reizen naar Irak door bepaalde essentiële informatie achter te houden en bedrieglijke verklaringen af te leggen.

(iii) verzoeker trachtte zijn paspoort en reizen naar Irak verborgen te houden voor de Belgische autoriteiten. Hij vroeg zijn paspoort aan via de Iraakse ambassade in Den Haag, Nederland, en niet op de Iraakse ambassade in Brussel, België. Als verklaring stelt hij dat de Iraakse ambassade in Brussel geen paspoorten aflevert (CGVS, p. 4-5), wat strijdig is met de objectieve informatie in het administratief dossier. Hij nam ook nooit het vliegtuig vanuit België, maar altijd vanuit een buurland (CGVS, p. 9, 14-15). Niet enkel trachtte verzoeker de paspoortaanvraag en terugkeer naar Irak te verbergen voor de Belgische autoriteiten, hij verzaakte ook doelbewust aan de medewerkingsplicht die op iedere

asielzoeker rust. Verzoeker heeft de bevoegde instanties willen verhinderen een zicht te krijgen op zijn werkelijke (verblijfs)situatie in het land van herkomst.

(iv) verzoeker beweert telkens naar Irak te zijn teruggekeerd voor de behandeling van zijn zieke vader (CGVS, p. 9-11, 14 en 16). Hij verklaarde op 27 september 2016 een laatste keer naar Irak te zijn gereisd om zijn vader nog éénmaal te zien en zijn begrafenis bij te wonen. Hij verklaart dat zijn vader op 11 of 15 oktober 2016 overleed aan longkanker (CGVS, p. 9). Niet alleen is het vreemd dat, nu hij speciaal voor zijn vader terugkeerde naar Irak, niet duidelijk kan zeggen wanneer zijn vader precies overleed, ook stroken verzoekers verklaringen hierover niet met de voorgelegde overlijdensakte. Volgens de overlijdensakte is zijn vader reeds op 29 maart 2015 overleden. Ook over het overlijden van zijn vader legt hij bedrieglijke verklaringen af. Er kan ook uit worden afgeleid dat hij na het overlijden van zijn vader op 29 maart 2015 nog minstens vier keer naar Iraaks Koerdistan is gereisd, nl. in april en oktober 2015 en juli en september 2016. Niet alleen legde hij bedrieglijke verklaringen af over het aantal keer dat hij naar Irak terugreisde, maar hij trachtte het CGVS ook te misleiden over de motieven voor zijn reizen naar Iraaks Koerdistan. Ook hier verzaakt verzoeker doelbewust aan de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust. Verzoeker tracht de bevoegde instanties te verhinderen een zicht te krijgen op zijn werkelijke herkomst en (verblijfs)situatie in zijn land van herkomst.

(v) het feit dat verzoeker het CGVS tracht te misleiden over zijn terugkeer naar Irak, dat zijn paspoort Dohuk, Noord-Irak, als geboorteplaats vermeldt en dat hij meermaals naar de regio van Dohuk reisde, doet zeer sterke vermoedens rijzen dat verzoeker niet van Sheikhan, provincie Ninewa, maar wel van Dohuk en Iraaks Koerdistan afkomstig is. Dat hij telkens gedurende een periode van minstens 20 dagen naar Iraaks Koerdistan reisde en in de regio van Dohuk verbleef (CGVS, p. 9, 14-16), toont aan dat hij banden heeft met de regio en er ook duurzaam kan verblijven.

(vi) de informatie op verzoekers Facebookpagina bevestigt dat zijn netwerk voornamelijk bestaat uit personen afkomstig van of verblijvende in Duhok, Iraaks Koerdistan. Ook dit doet afbreuk aan de beweerde herkomst uit Keish Qala/Sheikhan, provincie Ninewa, en doet vermoeden dat hij afkomstig is uit Dohuk, Iraaks Koerdistan.

(vii) verzoekers verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen over zijn herkomst, waren doorslaggevend voor het toekennen van zijn subsidiaire beschermingsstatus. De geloofwaardigheid van zijn verklaringen wordt hierdoor op fundamentele wijze ondermijnd. Aangezien er geen geloof meer kan worden gehecht aan de beweerde herkomst uit Keish Qala/Sheikhan, provincie Ninewa, en er sterke vermoedens zijn dat hij afkomstig is uit Dohuk, Noord-Irak, wordt de subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken.

(viii) verzoekers identiteitskaart, nationaliteitsbewijzen van zijn vader en moeder en het ontheemdenbewijs van zijn moeder zijn geen originele stukken, maar kopieën, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Wat betreft de originele geboorteakte, wordt er, gelet op de aangetoonde ongeloofwaardigheid van de herkomst uit Sheikhan, geoordeeld dat dit document de geloofwaardigheid van zijn herkomst niet herstelt. Er wordt daarbij op gewezen dat in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "*COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude*"). De bewijswaarde hiervan is dus gering. De overige documenten, nl. de vliegtickets en de kopieën van de Iraanse visa van zijn vader uit 2011, tonen enkel zijn vluchten naar Irak en de Iraanse visa van zijn vader aan, wat niet in twijfel wordt getrokken.

2.2.3. Verzoeker betwist niet dat hij veelvuldig terugkeerde naar Irak. Hij betoogt evenwel dat hij wel degelijk een volmacht gaf aan zijn moeder en dat dit heeft geleid tot "*bepaalde administratieve vergissingen omtrent zijn geboorteplaats die wel degelijk Sheikhan is en niet Dohuk*". Hij herhaalt aldus zijn standpunt en betoogt dat de kwestie niet met "*een Westerse bril*" mag worden bekeken. Verzoeker beperkt zich aldus tot loutere beweringen, zonder dat hiermee wordt uiteengezet waarom het CGVS een onterechte beslissing zou hebben genomen of met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. Hij beweert dan wel dat er tal van documenten zijn die zijn afkomst uit Sheikhan bewijzen, maar blijft geheel in gebreke om te duiden welke elementen dit dan zijn.

Voorts betwist verzoeker niet dat hij minstens vijf maal naar Iraaks Koerdistan reisde, dat hij controle op zijn reisbewegingen vermeed door in het buitenland een paspoort aan te vragen en via de buurlanden te reizen en dat hij bedrieglijke verklaringen aflegde over zijn motieven om terug te keren. Waar verzoeker aanvoert dat hij in Irak in een isolement dreigt te geraken, wordt dit afdoende weerlegd door de

vaststelling dat verzoeker op twee jaar tijd minstens vijf maal naar Iraaks Koerdistan terugkeerde, waaruit blijkt dat verzoeker nog steeds banden heeft met de regio. Waar verzoeker verwijst naar een situatie van overmacht omwille van de ziekte en het overlijden van zijn vader, weerlegt hij geenszins de motieven op grond waarvan aan deze verklaringen geen geloof wordt gehecht.

Waar verzoeker aanvoert dat noch zijn "reisfaciliteiten", noch zijn facebookactiviteiten doorslaggevend kunnen zijn voor een afkomst uit Dohuk, beperkt hij zich opnieuw tot een loutere stellingname. De Raad is van oordeel dat uit de hoger weergegeven elementen wel degelijk blijkt dat verzoeker in werkelijkheid afkomstig is uit Iraaks Koerdistan.

2.2.4. Verzoeker betoogt verder dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw moesten worden geëvalueerd. Wat betreft de vluchtelingenstatus werd hoger reeds vastgesteld dat deze definitief werd beoordeeld met de beslissing van het CGVS van 16 september 2010. De thans bestreden beslissing is dan ook vreemd aan de toekenning van de vluchtelingenstatus. Na te hebben vastgesteld dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van Sheikhan berustte op frauduleuze verklaringen, wordt vervolgens wel degelijk de nood aan bescherming ten aanzien van Dohuk onderzocht als volgt:

"Er zijn geen indicaties dat u in de Koerdische Autonome Regio (KAR) - waartoe Dohuk behoort - een reëel risico op ernstige schade loopt. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien bovenstaande vaststellingen inzake uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de KAR te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden

IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export ende inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

2.2.5. Verzoeker voert geen elementen aan waaruit blijkt dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Verzoeker slaagt er niet in de landeninformatie in het administratief dossier te weerleggen waaruit blijkt dat de situatie in de provincie waarvan hij afkomstig is, met name de provincie Dohuk in het Noorden van Irak, niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. De door verzoeker geciteerde informatiebronnen hebben geen betrekking op incidenten die zich hebben voorgedaan in zijn provincie of in Noord-Irak.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. Het middel is, in de mate het ontvankelijk is, niet gegrond.

Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde verder onderzoek te voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een

substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT